

Изеднѣжъ цѣлъ роякъ писатели, отъ които, едни явно изповѣдватъ че нѣматъ никаква вѣра, други не ще могатъ да опрѣдѣлятъ каква вѣра поддържатъ, а трети пакъ сж горѣ долу православни, понеже „сегисъ-тогисъ“ удрятъ по едно кръстѣе“ както е забѣлѣжилъ А. Константиновъ, се обадиха да изкажатъ мнѣнието си, или, по добръ, да кажатъ на всѣкиго: на католици и на православни, що *задължително* трѣбва да се прави въ случая.

Много би било дълго съ всѣки единъ да се разправимъ отдѣлно. Отъ тия писатели, най ми се вижда злобно настроенъ противъ католицитѣ г. Ст. Михайловски. Той е писалъ въ „Духовна Пробуда“. Това списание излиза подъ отговорността на единъ редакционенъ комитетъ който се съставява отъ видни учители, при близкото участие на най-лични българи писатели (г. Ст. Михайловски е единъ отъ тѣхъ) и на нѣколко високо поставени духовни православни лица.

За това трѣбваше отговоръ.

Статията която ни прѣдава мнѣнието на г. Ст. Михайловски е пълна съ такива странни твърдения не очаквани отъ него, щото не можемъ освѣнъ да се чудимъ.

Съ всичкитѣ си сили, г. Михайловски напада католишката църква, и така я прѣдставлява, че челоуѣкъ неволно си задава въпроса: Възможно ли е свѣтътъ да е търпѣлъ до сега подобно учреждение и да не го е унищожилъ?

А отъ друга страна, г. Михайловски показва, че толкова криво е разбралъ християнството (азъ, разбира се, давамъ на тази дума пълната ѝ смисълъ; християнството е за мене тая цѣлокупность отъ